

Kapitola 20

Tichý oceán, pobřeží Kiribati, JINÁ MINULOST

„Mayday! Mayday...“

Letoun Lockheed L-10E Electra se znovu divoce propadl ve vzdušném víru a se strašidelným zaskřípěním a několika kovovými křupnutími namířil čumákem dolů. Tohle nevypadalo dobře. Pilotka Amelia Earhartová sice prudkým trhnutím kniplu krkolomný skok do prázdna vyrovnala, tropická bouře ale s letadlem ihned hodila tentokrát do strany, pak nahoru a znovu dolů. Stříbrný pták při svém děsivém letu ještě jednou zasténal, když se znovu hnuly jeho kovové vnitřnosti, a znovu se propadl o několik desítek metrů. Posádka tušila, že je zle. Zoufale ztráceli výšku.

Provazy deště a vířící a klokotající tma všude kolem, prozářená oslnivými blesky, vytvářely kulisu děsuplného divadla, které se zdálo jejich posledním. Vrtule po levé i pravé straně Electry sice dál neochvějně tepaly svými listy do bouřícího povětří, jindy elegantní kovová dáma se ale při zničujícím nečasu stále víc třásla a klesala. Kam? Blíž k temnému oceánu. Už několik hodin pod sebou viděli jen moře...

„Támhle! Nikumaroro! Snad vidím atol a pobřežní písčinu,“ zakřičela pilotka na svého kolegu, křečovitě se držícího rukama beranů a okrajů přístrojové desky. Neodpovídal, jen s hrůzou zíral vpřed. Nevýrazný světlý pás spatřil ale i on a podvědomě ještě víc zatnul prsty do stroje, který je stále mohl zachránit. Moc už tomu ale nevěřil.

Přistávací manévry by vyděsil k smrti všechny tvůrce pilotních příruček. Tohle nebyly normální podmínky k dosednutí! Letadlo se přibližovalo temnotou k již viditelnému ostrovu bité a sešvihávané ze všech stran, zmítal jím víchř i proudy vody valící se z oblohy.

„Dokážeme to, drž mi palce!“

Amelia Earhartová skutečně navedla Electru takřka zázračným manévrem přímo nad spásnou pobřežní písčinu a chystala se dosednout. Živly ale opět zaúřadovaly. Větrný vír znovu trhnul s letadlem stranou.

„Pozor!“ stačila pilotka už jen vykřiknout, když se v okamžení prudce vzdálili od pobřeží a letadlo se naklonilo na bok. To už bylo opravdu zle. Těch několik málo metrů vzdušného polštáře pod nimi, který je dělil od hladiny oceánu, už nestačilo těžký stroj znovu nadnášet, Electra sklouzla po křídle, zabořila se jeho koncem do mohutné vlny, ta ji bleskově zadržela a prudce zabrzděné letadlo se s rachotem rozpláclo o hladinu.

„Frede! Frede!“ do kokpitu se z rozbitých oken a děr v pokrouceném trupu hrnuly proudy vody. Amelia, zkrvavená, potlučená a se zlomenou rukou, se snažila vyprostit svého kolegu z popruhů, ve vteřině jí ale bylo jasné, že je to zbytečné. Navigátor Fred Noonan se nořil do bublající vody v nepřírozené poloze, s hlavou takřka oddělenou od trupu. Zlomil si vaz, byl mrtvý.